

кога е Богъ даровалъ таковжъ силж на
человѣка, чрезъ която да може да бѣди
мудъръ, добродѣтеленъ, честенъ, бого-
боязливъ и проч. . . , и кога нарочно
иска, да бѣдимы мудри, честни и бого-
боязливи: то кой памятенъ не бы увѣ-
ренъ былъ, чи Богъ е посадилъ въ насъ
средство, което да помага намъ, да на-
предувамы въ сякж добродѣтель, която
Божія та воля отъ насъ изысква?

Сынъ. А кое е това средство, кое-
то е Богъ даровалъ на человѣка, за да
ся поправя и стани по добъръ?

Отецъ. Казахъ ти, сыне, по на-
предъ, чи скотъ-атъ не може да бѣди
мудъръ и добъръ, нити да разликува
право то отъ неправо то, защото нема
разумъ. Това свойство само единъ че-
ловѣкъ има. Само нему е далъ Богъ ра-
зумъ, да може съ него да распознава до-
бро то отъ зло то, право то отъ неправо
то. Видишъ ли, сыне, колко е драгоцѣ-
ненъ тойзи даръ, съсъ който е Богъ об-
дарилъ человѣка! И разумъ-атъ е пър-
во то средство, чрезъ което Богъ учи и
управя человѣка.

Сынъ. О сладкій отче! Азъ щж
совсѣмъ наздраво другче да цѣнѣхъ тойзи